

Arrest

nr. 185 183 van 7 april 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 14 september 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 augustus 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 22 augustus 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LEBOEUF, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Congolese (DRC) nationaliteit te zijn, dient op 30 januari 2013 bij de ambassade van België te Kinshasa een visumaanvraag gezinshereniging in in functie van zijn echtgenote, die tot verblijf in het Rijk gemachtigd is.

Op 18 juni 2013 wordt deze visumaanvraag geweigerd.

Op 17 december 2013 dient verzoeker opnieuw een visumaanvraag gezinshereniging in in functie van zijn echtgenote.

Op 23 mei 2014 wordt deze aanvraag geweigerd.

Op 11 juni 2014 wordt het advies gevraagd aan de procureur des Konings inzake dit huwelijk.

Op 30 juli 2014 start de procureur des Konings een onderzoek naar een eventueel schijnhuwelijk.

Op 8 december 2014 komt verzoeker op illegale wijze België binnen en op 10 december 2014 dient hij een asielaanvraag in.

Op 30 juni 2015 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 17 juli 2015 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Het beroep dat verzoeker instelt tegen deze beslissing wordt verworpen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 161 782 van 11 februari 2016.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 153 807 van 5 oktober 2015 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 27 januari 2016/18 mei 2016 geeft de procureur des Konings een negatief advies inzake de aflevering van een visum gezinshereniging aan verzoeker wegens niet-erkenning van het huwelijk/ strijdigheid met de openbare orde.

Op 1 juni 2016 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand het huwelijk van verzoeker te erkennen.

Verzoeker en zijn echtgenote dienen een beroep in tegen deze beslissing.

Op 22 augustus 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Ordre de quitter le territoire

Aan de heer, die verklaart te heten(1):

Il est enjoint à Monsieur, qui déclare se nommer(1) :

Naam/nom: K. M.

Voornaam/prénom: M.

Geboortedatum/date de naissance: (...)1969

Geboorteplaats/lieu de naissance: Kinshasa

Nationaliteit/nationalité: Congo (Dem. Rep.)

In voorkomend geval, en cas échéant, ALIAS: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen(2), sauf s'il (si elle) possède les documents requis pour s'y rendre

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder geldig visum.

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 24.07.2015, 24.10.2015 met uitstel tot het verlaten van het grondgebied 3.11.2015

Betrokkene heeft op 10.12.2014 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 30.06.2015. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 17.07.2015) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend tegen de beslissing van het CGVS en tegen de 13 QQ. Dit beroep tegen de beslissing van het CGVS werd definitief verworpen op 5.10.2015. het beroep tegen de 13 qq werd verworpen op 15.02.2016.

Betrokkene heeft op 08.04.2015 aanvraag ingediend om te huwen met de Belgische onderdaan M.P. Deze huwelijksaanvraag werd geweigerd door de Burgerlijke stand van Antwerpen op 03.02.2016 na negatief advies door de PdK van Antwerpen. Deze eerste aanvraag werd geweigerd omdat mevrouw M. P. toen nog steeds was getrouwd met haar eerste man, de echtscheiding was nog niet definitief. Op 18.05.2016 gaf de PdK een tweede negatief advies inzake erkenning huwelijk en nadien ook Antwerpen. Bovendien, geeft zijn intentie om te huwen hem niet automatisch recht op een verblijf.

(...)

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is. Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 24.07.2015, 24.10.2015 met uitstel tot het verlaten van het grondgebied 3.11.2015

Betrokkene heeft op 10.12.2014 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 30.06.2015. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 17.07.2015) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend tegen de beslissing van het CGVS en tegen de 13 QQ. Dit beroep tegen de beslissing van het CGVS werd definitief verworpen op 5.10.2015.

het beroep tegen de 13 qq werd verworpen op 15.02.2016. (Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij haar verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM)

Betrokkene heeft op 08.04.2015 aanvraag ingediend om te huwen met de Belgische onderdaan M. P. Deze huwelijksaanvraag werd geweigerd door de Burgerlijke stand van Antwerpen op 03.02.2016 na negatief advies door de PdK van Antwerpen. Deze eerste aanvraag werd geweigerd omdat mevrouw M. P. toen nog steeds was getrouwd met haar eerste man, de echtscheiding was nog niet definitief. Op

18.05.2016 gaf de PdK een tweede negatief advies inzake erkenning huwelijk en nadien ook Antwerpen. Bovendien, geeft zijn intentie om te huwen hem niet automatisch recht op een verblijf.

Op basis van het dossier stellen we vast dat betrokkene kinderen heeft in Congo. Er werd door de Dienst Vreemdelingenzaken contact opgenomen met de stad Antwerpen en de Politie met de vraag of betrokkene nog kinderen ahd in België. Het antwoord hierop was negatief. Op dit moment woont hij samen met M. P. en haar kind M. M. S. (°18.10.2004). M. M. S. (°18.10.2004) is niet de zoon van betrokkene. Zowel moeder als zoon beschikken over de Belgische nationaliteit. De weigering van het huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat M. P. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Congo. Zowel betrokkene als M. P. wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Bovendien kunnen ze verder ook nog contact houden via moderne communicatietechnieken.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

(...)

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is. Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 24.07.2015, 24.10.2015 met uitstel tot het verlaten van het grondgebied 3.11.2016

Betrokkene heeft op 10.12.2014 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 30.06.2015. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 17.07.2015) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend tegen de beslissing van het CGVS en tegen de 13 QQ. Dit beroep tegen de beslissing van het CGVS werd definitief verworpen op 5.10.2015. het beroep tegen de 13 qq werd verworpen op 15.02.2016. (Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij haar verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM)

Betrokkene heeft op 08.04.2015 aanvraag ingediend om te huwen met de Belgische onderdaan M. P. Deze huwelijksaanvraag werd geweigerd door de Burgelijke stand van Antwerpen op 03.02.2016 na negatief advies door de PdK van Antwerpen. Deze eerste aanvraag werd geweigerd omdat mevrouw M.

P. toen nog steeds was getrouwd met haar eerste man, de echtscheiding was nog niet definitief. Op 18.05.2016 gaf de PdK een tweede negatief advies inzake erkenning huwelijk en nadien ook Antwerpen. Bovendien, geeft zijn intentie om te huwen hem niet automatisch recht op een verblijf.

Op basis van het dossier stellen we vast dat betrokkene kinderen heeft in Congo. Er werd door de Dienst Vreemdelingenzaken contact opgenomen met de stad Antwerpen en de Politie met de vraag of betrokkene nog kinderen ahd in België. Het antwoord hierop was negatief. Op dit moment woont hij samen met M. P. en haar kind M. M. S. (°18.10.2004). M. M. S. (°18.10.2004) is niet de zoon van betrokkene. Zowel moeder als zoon beschikken over de Belgische nationaliteit. De weigering van het huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het louter feit dat M. P. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Congo. Zowel betrokkene als M. P. wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Bovendien kunnen ze verder ook nog contact houden via moderne communicatietechnieken.

*Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden. Mocht de overname door Congo niet mogelijk zijn, wordt betrokkene weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.
(...)."*

Op 22 augustus 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoeker een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing:

"Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: K. M.

voornaam: M.

geboortedatum: (...)1969

geboorteplaats: Kinshasa

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 22/08/2016 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

□ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Hij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen 24.07.2015, 24.10.2015 met uitstel tot het verlaten van het grondgebied 3.11.2015

Betrokkene heeft op 10.12.2014 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 30.06.2015. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 17.07.2015) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend tegen de beslissing van het CGVS en tegen de 13 QQ. Dit beroep tegen de beslissing van het CGVS werd definitief verworpen op 5.10.2015. het beroep tegen de 13 qq werd verworpen op 15.02.2016. (Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het

EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij haar verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM)

Betrokkene heeft op 08.04.2015 aanvraag ingediend om te huwen met de Belgische onderdaan M.P.. Deze huwelijksaanvraag werd geweigerd door de Burgelijke stand van Antwerpen op 03.02.2016 na negatief advies door de PdK van Antwerpen. Deze eerste aanvraag werd geweigerd omdat mevrouw M. P. toen nog steeds was getrouwd met haar eerste man, de echtscheiding was nog niet definitief. Op 18.05.2016 gaf de PdK een tweede negatief advies inzake erkenning huwelijk en nadien ook Antwerpen. Bovendien, geeft zijn intentie om te huwen hem niet automatisch recht op een verblijf.

Op basis van het dossier stellen we vast dat betrokkene kinderen heeft in Congo. Er werd door de Dienst Vreemdelingenzaken contact opgenomen met de stad Antwerpen en de Politie met de vraag of betrokkene nog kinderen had in België. Het antwoord hierop was negatief. Op dit moment woont hij samen met M. P. en haar kind M. M. S. (°18.10.2004). M. M. S. (°18.10.2004) is niet de zoon van betrokkene. Zowel moeder als zoon beschikken over de Belgische nationaliteit. De weigering van het huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat M. P. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Congo. Zowel betrokkene als M. P. wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Bovendien kunnen ze verder ook nog contact houden via moderne communicatietechnieken.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van drie jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. (...)."

Hierna dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 15 december 2016 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van de Raad nr. 180 850 van 17 januari 2017 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 24 februari 2017 wordt verzoeker gerepatriëerd.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft, het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies)

2.1. Uit informatie verschaft door de verwerende partij, blijkt dat verzoeker van het grondgebied verwijderd werd op 24 februari 2017.

Gevraagd naar het belang dat de verzoeker nog zou hebben bij de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, gedraagt de advocaat van verzoeker zich naar de wijsheid.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep.

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling, m.a.w. een nadeel erdoor ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen, een nuttig effect sorteren.

De eerste bestreden beslissing werd uitgevoerd, zodat de vraag rijst naar het actueel belang van verzoeker bij de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Er worden geen elementen aangevoerd die zouden wijzen op een belang in hoofde van verzoeker.

De eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing kan aan verzoeker geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep niet ontvankelijk is wat de eerste bestreden beslissing betreft bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

Het beroep is onontvankelijk in zover het is gericht tegen de bijlage 13septies.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"1. Eerste middel : Schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950), van het proportionaliteitsbeginsel en van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht

Dat, alsgevolg van de verzoekers betekende beslissing, verzoeker het land dient te verlaten en van zijn echtgenote, met wie hij te Merksem samenwoont, wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel¹.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt².

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoekster gepleegde inbreuken³.

Dat in de bestreden beslissingen aan de hand van een standaardformulering wordt gesteld dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. nu geenszins wordt aangetoond dat verzoeker geen gezinsleven kan verderzetten in zijn land van herkomst.

Hoewel verweerder op de hoogte is dat verzoeker sedert 2011 een relatie heeft met mevrouw P. M. L. en met haar gehuwd is, heeft hij in de bestreden beslissingen echter nagelaten op een afdoende te motiveren waarom deze jarenlange samenwoning en huwelijk met een Belgische vrouw niet in aanmerking kan worden genomen als het bestaan van een duurzame relatie welke wel degelijk de bescherming geniet van het art. 8 E.V.R.M. .

Dat verweerder evenmin heeft rekening gehouden met de hangende procedure erkenning buitenlandse huwelijksakte voor de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, familierechtbank (cf. stuk 2).

Dat er sprake is van schending van de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht.

Verweerder heeft immers nagelaten een grondig onderzoek in te stellen alvorens beslissingen te nemen aangaande verzoeker.”

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een eerste middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 8 EVRM, van het proportionaliteitsbeginsel, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betoogt dat hij gescheiden wordt van zijn echtgenote, met wie hij samenwoont in Merksem. In de bestreden beslissing zou niet zijn gemotiveerd waarom de jarenlange samenwoning en huwelijk met een Belgische vrouw niet in aanmerking kan worden genomen voor het bestaan van een duurzame relatie.

In een tweede middel stelt verzoeker een schending voor van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij betoogt dat niet blijkt dat er rekening gehouden werd met het hoger belang van zijn gezinsleven, zijn gezondheidstoestand, met zijn samenwoning sedert 2011 in België en met de hangende procedure bij de familierechtbank te Antwerpen. Volgens hem werd niet afdoende gemotiveerd omtrent de termijn.

De verwerende partij behandelt beide middelen tezamen en heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing genomen werd overeenkomstig artikel 74/11 §1, tweede lid van de vreemdelingenwet omdat hij geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker betwist dit niet, waardoor het determinerend motief niet wordt weerlegd.

Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij betoogt dat er geen rekening gehouden zou zijn met zijn gezinsleven. In de beslissingen werd eerst ingegaan op de doorlopen asielprocedure en de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) die verzoeker werden afgegeven.

Vervolgens werd ingegaan op de voorgehouden relatie en gezinsleven met mevr. M. P. en onder meer gesteld dat de intentie om te huwen verzoeker niet automatisch recht op een verblijf geeft. Dit betwist hij niet. Verzoeker gaat met zijn betoog voorbij aan de motivering in de bestreden beslissing, stellende dat hij kinderen heeft in Congo. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat er d.d. 22 augustus 2016 een synthesesedocument telefoongesprek werd opgesteld waaruit blijkt wat volgt:

“(…) Gesprekspartner: Politie Antwerpen

Inhoud van het gesprek:

Betrokkene verklaart aan Politie Antwerpen dat hij 3 kinderen heeft maar dat deze alle 3 in Afrika verblijven (…)”

Verzoeker gaat hierop echter niet in doorheen zijn betoog.

Verder luidt de bestreden beslissing als volgt:

“(…) Op dit moment woont hij samen met M. P. en haar kind M. M. S. (…). M. M. S. (…) is niet de zoon van betrokkene. Zowel moeder als zoon beschikken over de Belgische nationaliteit. De weigering van het huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het loutere feit dat M. P. niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Congo. Zowel betrokkene als M. P. wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Bovendien kunnen ze verder ook nog contact houden via moderne communicatietechnieken.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gele top al deze elementen in op de hardnekkigheid van betrokken om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van drie jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.(…)”

De thans bestreden beslissingen hebben niet tot gevolg dat aan verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Verzoeker verblijft illegaal in het land. Het betreft derhalve een eerste toelating.

Teneinde de omvang van de verplichting die voor de Staat uit artikel 8, eerste lid EVRM voortvloeit te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. (R.v.V., 5 oktober 2012, nr. 89.235)

In een geval dat zowel betrekking heeft op het gezinsleven, evenals op immigratie, zal de omvang van de verplichtingen van een Staat familieleden van personen die daar verblijven tot zijn grondgebied toe te

laten afhangen van de specifieke omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang. Daarbij zal rekening moeten worden gehouden met de mate waarin het gezinsleven wordt effectief verbroken, de omvang van de banden met de Verdragsluitende Staat, de eventuele aanwezigheid onoverkomelijke hinderpalen om het gezinsleven uit te bouwen of voor te zetten in het land van herkomst of elders, de vraag of er factoren aangaande immigratiecontrole spelen (bijvoorbeeld, een geschiedenis van schendingen van het vreemdelingenrecht) en overwegingen van openbare orde of het algemeen belang. Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven werd gesticht op een moment dat de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de immigratiestatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het familieleven in het gastland vanaf de aanvang ervan precair is. In dat geval kan de verwijdering van de illegale vreemdeling enkel in uitzonderlijke omstandigheden onverenigbaar zijn met artikel 8 EVRM. (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70, zie ook EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §70).

Verzoeker laat na in zijn verzoekschrift aan te tonen dat er sprake is van een dermate hecht en effectief beleefd gezinsleven dat onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt. Het loutere feit dat er een wens is om in het huwelijk te treden volstaat niet om het bestaan van een dermate hecht en effectief beleefd gezinsleven te weerhouden. Zoals terecht wordt opgeworpen in de bestreden beslissing verleende het parket van de procureur des Konings te Antwerpen d.d. 18 mei 2016 een negatief advies inzake de erkenning van het buitenlands huwelijk afgesloten in Congo op 12 juni 2012 tussen verzoeker en mevr. M(...) P(...), van Belgische nationaliteit. Het advies van het parket en de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand vormen wel degelijk een contra-indicatie voor het bestaan van een gezinsleven. Verzoeker gaat hier niet verder op in. De procedure die inmiddels werd ingeleid bij de Familierechtbank heeft geen schorsende werking ten aanzien van zijn illegaal verblijf. Indien de procedure voor de familierechtbank een gunstig vonnis met zich mee zal brengen, staat het verzoeker nog steeds vrij om achteraf een visumaanvraag in te dienen vanuit zijn herkomstland en een opheffing of opschorting van het inreisverbod te vragen.

Daargelaten of er sprake is van een voldoende hecht en effectief beleefd gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, dient te worden opgemerkt dat uit illegaal verblijf, hetgeen overeenkomstig artikel 75 van de Vreemdelingenwet een misdrijf is, kunnen geen rechten worden geput.

Verzoekers voorgehouden feitelijk gezinsleven werd in België ontwikkeld op het ogenblik dat hij zich bewust was of diende te zijn van zijn illegale verblijfsstatus in België en aldus niet anders kon dan zich ervan bewust te zijn dat het voortbestaan van dit voorgehouden feitelijk gezinsleven in het Rijk precair was. Door zich te nestelen in illegaal verblijf tracht hij de Belgische Staat voor een "fait accompli" (vertaling: voldongen feit) te stellen, omstandigheden in welke het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden. (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70; EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §82)

In dit opzicht, dient tevens te worden vastgesteld dat ondanks de voorgesteld gezinsleven, verzoeker op verblijfsrechtelijk vlak geen enkele effectieve stap heeft ondernomen met het oog de bescherming van het door hem voorgesteld gezinsleven.

Verzoeker toont niet aan zich in uitzonderlijke omstandigheden te bevinden, noch toont hij aan dat er onoverkomelijke hinderpalen aanwezig zijn om het voorgehouden gezins- en privéleven in land van herkomst of elders te leiden.

Verzoeker toont niet aan waarom er in de beslissing gemotiveerd diende te worden omtrent zijn gezondheidstoestand. Hij toont ook niet aan dat er omstandigheden voorhanden zijn die een duur van 3 jaar niet zouden rechtvaardigen. De bestreden beslissing werd uitvoerig gemotiveerd en op grond van die motivering is verzoeker in staat kennis te nemen van de redenen waarom hem een inreisverbod werd opgelegd en waarom geopteerd werd voor de termijn van 3 jaar.

De middelen zijn niet ernstig."

3.1.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.1.3.2. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch

noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In casu beroept verzoeker zich in het middel op een beschermenswaardig gezinsleven: hij wijst erop dat de verwerende partij op de hoogte is van het feit dat verzoeker sinds 2011 een relatie heeft met de Belgische mevrouw P.M.L. en met haar gehuwd is maar dat in de bestreden beslissing niet verduidelijkt wordt waarom deze jarenlange samenwoning en dit huwelijk met een Belgische onderdaan niet in aanmerking kunnen worden genomen als een duurzame relatie die de bescherming geniet van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker wijst erop dat evenmin rekening werd gehouden met de hangende procedure voor de rechtbank van eerste aanleg.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt het volgende inzake verzoekers eventuele gezinsleven in België:

- verzoeker dient op 30 januari 2013 een visumaanvraag gezinshereniging in in functie van zijn echtgenote, die in België woont en die tot verblijf in het Rijk gemachtigd is;
- op 18 juni 2013 wordt deze visumaanvraag geweigerd;
- op 17 december 2013 dient verzoeker opnieuw een visumaanvraag gezinshereniging in in functie van zijn echtgenote;
- op 23 mei 2014 wordt deze aanvraag geweigerd;
- op 11 juni 2014 wordt het advies gevraagd aan de procureur des Konings inzake dit huwelijk;
- op 30 juli 2014 start de procureur des Konings een onderzoek naar een eventueel schijnhuwelijk;
- op 8 december 2014 komt verzoeker op illegale wijze België;
- op 27 januari 2016/18 mei 2016 geeft de procureur des Konings een negatief advies inzake de aflevering van een visum gezinshereniging aan verzoeker wegens niet-erkenning van het huwelijk/strijdigheid met de openbare orde;
- op 1 juni 2016 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand het huwelijk van verzoeker en zijn echtgenote te erkennen;
- verzoeker en zijn echtgenote dienen een beroep in tegen deze beslissing.

In de bestreden beslissing wordt over verzoekers gezinsleven het volgende overwogen:

“Betrokkene heeft op 08.04.2015 aanvraag ingediend om te huwen met de Belgische onderdaan M.P.. Deze huwelijksaanvraag werd geweigerd door de Burgelijke stand van Antwerpen op 03.02.2016 na negatief advies door de PdK van Antwerpen. Deze eerste aanvraag werd geweigerd omdat mevrouw M. P. toen nog steeds was getrouwd met haar eerste man, de echtscheiding was nog niet definitief. Op 18.05.2016 gaf de PdK een tweede negatief advies inzake erkenning huwelijk en nadien ook Antwerpen. Bovendien, geeft zijn intentie om te huwen hem niet automatisch recht op een verblijf. Op basis van het dossier stellen we vast dat betrokkene kinderen heeft in Congo. Er werd door de Dienst Vreemdelingenzaken contact opgenomen met de stad Antwerpen en de Politie met de vraag of betrokkene nog kinderen had in België. Het antwoord hierop was negatief. Op dit moment woont hij samen met M. P. en haar kind M. M. S. (°18.10.2004). M. M. S. (°18.10.2004) is niet de zoon van betrokkene. Zowel moeder als zoon beschikken over de Belgische nationaliteit. De weigering van het huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.”

Waar verzoeker laat uitschijnen dat er sprake is van een jarenlang huwelijk en een jarenlange samenwoning, moet worden opgemerkt dat uit de stukken van het dossier blijkt dat een aanvraag gezinshereniging op basis van dit huwelijk twee maal geweigerd werd, dat verzoeker pas in december 2014 België is binnengekomen terwijl zijn echtgenote hier al veel langer verblijft, dat het huwelijk niet erkend werd en dat de procedure tegen de weigering erkenning van het huwelijk nog loopt. In de bestreden beslissing wordt gewezen op de weigering tot erkenning van dit huwelijk en op het feit dat dit een contra-indicatie vormt inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Tevens wordt er in de bestreden beslissing nog op gewezen dat verzoeker drie kinderen heeft in zijn land van herkomst en dat hij in België geen kinderen heeft. Verzoeker betwist dit gegeven niet.

De omstandigheid dat het beroep tegen de weigeringsbeslissing inzake de erkenning van het huwelijk niet vermeld wordt, doet geen afbreuk aan het gegeven dat deze weigering kan vermeld worden als contra-indicatie voor het bestaan van een werkelijk gezinsleven. In tegenstelling tot wat verzoeker

beweert, wordt wel gemotiveerd waarom de samenwoning en het huwelijk niet in aanmerking worden genomen, met name omdat dit huwelijk niet erkend werd.

Bijgevolg getuigt het niet van een foutieve feitenvinding, is het niet onzorgvuldig en niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij in de bestreden beslissing vaststelt dat er geen sprake is van een werkelijk gezinsleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt.

3.1.3.3. De verwerende partij voegt in de bestreden beslissing nog het volgende toe:

“Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst Het louter feit dat M. P. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Congo. Zowel betrokkene als M. P. wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Bovendien kunnen ze verder ook nog contact houden via moderne communicatietechnieken.”

Ook dit motief is niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig. Verzoeker betwist dit motief niet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond, evenmin van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“2. Tweede middel : Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel

1.

Dat verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering werd betekend.

Dat verzoeker tevens een inreisverbod voor 3 jaar werd opgelegd.

2.

Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu verweerder het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en het inreisverbod in hoofdzaak gemotiveerd heeft op basis van het feit dat in hoofd van verzoeker niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.

Hieruit blijkt dan ook niet of verweerder bij het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod afdoende rekening heeft gehouden met het hoger belang van het gezins- en familieleven van verzoeker of diens gezondheidstoestand, meer bepaald met de samenwoning van verzoeker met zijn Belgische echtgenote sinds 2011 in België en met hun hangende procedure bij de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, familierechtbank tot erkenning van hun huwelijk.

Dat de bestreden beslissingen dan ook een schending inhouden van het motiveringsbeginsel en van artikel 74/13 Vw.

3.

Dat, overeenkomstig artikel 74/11 §1, tweede lid Vw., een inreisverbod kan opgelegd worden indien een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd en dit voor een periode van maximum 3 jaar.

Het inreisverbod kan dus een termijn inhouden van 1 dag tot 3 jaar, waarbij rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

4.

Dat het inreisverbod enkel motiveert dat een termijn van 3 jaar wordt opgelegd omdat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het de hem vroegere betekende bevelen om het grondgebied te verlaten.

Een dergelijke motivering is evenwel geenszins pertinent nu zij geenszins rechtvaardigt waarom een inreisverbod met een termijn van 3 jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn.

Verweerder beschikt immers dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid terzake, doch in de bestreden beslissing wordt gewoonweg, volledig willekeurig en zonder enige duidelijke motivering toepassing gemaakt van een termijn van 3 jaar.

In casu is deze motivering inzake de duur van de het opgelegde inreisverbod niet op een afdoende en volstrekt willekeurige manier gebeurd.

Door een dergelijk gebrek aan duidelijke motivatie is de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht dan ook geschonden, zodat de bestreden beslissing, inzonderheid het inreisverbod, dient vernietigd te worden.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 9.12.2014 nr. 134 781 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat een motivering inzake de duur van de het opgelegde inreisverbod is, aangezien verweerder een keuzemogelijkheid heeft, in regel wel vereist is."

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij zoals weergegeven onder punt 3.1.2. van dit arrest.

3.2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd en dat verzoeker niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven, gelet op deze elementen en op de hardnekkigheid van verzoeker om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van drie jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole, uit onderzoek van het dossier blijkt dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat de motivering voor de termijn van drie jaar, met name dat verzoeker geen gevolg gegeven heeft aan vroegere bevelen om het grondgebied te verlaten, niet pertinent is omdat dit niet rechtvaardigt waarom de termijn van drie jaar noodzakelijk is en waarom hetzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een minder lange termijn.

3.2.3.2. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

In de bestreden beslissing wordt er onder verwijzing naar dit artikel op gewezen dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Verzoeker betwist dit gegeven niet.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld inzake de termijn van drie jaar:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Hij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen 24.07.2015, 24.10.2015 met uitstel tot het verlaten van het grondgebied 3.11.2015

Betrokkene heeft op 10.12.2014 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 30.06.2015. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 17.07.2015) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend tegen de beslissing van het CGVS en tegen de 13 QQ. Dit beroep tegen de beslissing van het CGVS werd definitief verworpen op 5.10.2015. het beroep tegen de 13 qq werd verworpen op 15.02.2016. (Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij haar verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM)

Betrokkene heeft op 08.04.2015 aanvraag ingediend om te huwen met de Belgische onderdaan M.P.. Deze huwelijksaanvraag werd geweigerd door de Burgelijke stand van Antwerpen op 03.02.2016 na negatief advies door de PdK van Antwerpen. Deze eerste aanvraag werd geweigerd omdat mevrouw M. P. toen nog steeds was getrouwd met haar eerste man, de echtscheiding was nog niet definitief. Op 18.05.2016 gaf de PdK een tweede negatief advies inzake erkenning huwelijk en nadien ook Antwerpen. Bovendien, geeft zijn intentie om te huwen hem niet automatisch recht op een verblijf.

Op basis van het dossier stellen we vast dat betrokkene kinderen heeft in Congo. Er werd door de Dienst Vreemdelingenzaken contact opgenomen met de stad Antwerpen en de Politie met de vraag of betrokkene nog kinderen had in België. Het antwoord hierop was negatief. Op dit moment woont hij samen met M. P. en haar kind M. M. S. (°18.10.2004). M. M. S. (°18.10.2004) is niet de zoon van betrokkene. Zowel moeder als zoon beschikken over de Belgische nationaliteit. De weigering van het huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat M. P. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Congo. Zowel betrokkene als M. P. wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Bovendien kunnen ze verder ook nog contact houden via moderne communicatietechnieken.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van drie jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

Hieruit blijkt dat een termijn van drie jaar wordt opgelegd omdat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum, dat hij vroeger reeds een bevel om het grondgebied te verlaten heeft ontvangen, dat hij een asielaanvraag heeft ingediend maar dat deze werd verworpen, dat hij een aanvraag heeft ingediend om te huwen met een Belgische onderdaan maar dat deze huwelijksaanvraag werd geweigerd na twee negatieve adviezen van de procureur des Konings, een eerste maal omdat de partner van verzoeker nog gehuwd was met een andere man, dat verzoekers intentie om te huwen hem niet automatisch recht

geeft op een verblijf, dat verzoeker kinderen heeft in Congo, dat verzoeker geen kinderen heeft in België, dat zijn samenwoning in België met zijn partner en haar kind geen werkelijk gezinsleven uitmaakt aangezien de weigering van het huwelijk hiervoor een contra-indicatie inhoudt zodat een terugkeer naar zijn land van herkomst geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM, dat hoedanook verzoeker niet aantoont dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te hebben in het land van herkomst, zijn partner kan hem vrijwillig volgen, het koppel wist dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, ze kunnen verder contact houden via moderne communicatietechnieken, verzoeker heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid om op illegale wijze in België te verblijven is een inreisverbod van drie jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole, uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Verzoeker betwist deze motieven niet en door louter te vermelden dat deze motieven niet pertinent zijn, willekeurig en onduidelijk, slaagt verzoeker er niet in om aan te tonen dat deze motieven steunen op een verkeerde feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht, evenals de schending van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.2.3.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

3.2.3.4. Het onderdeel dat betrekking heeft op de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en op het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt niet behandeld aangezien hoger reeds werd gesteld dat het beroep onontvankelijk is wat de eerste bestreden beslissing betreft, het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het tweede middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat de eerste bestreden beslissing betreft. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET